

SÚPLICA

D'aquest matí d'hivern, amable i tebi,
per favor, no te'n vagis
i queda't submergida en aquest pati,
com un naufragi, dins la nostra vida.
Entre el llorer i els testos d'aspidistres
de fulles verdes, amples i romàntiques,
per favor, no te'n vagis, no te'n vagis.

Tot està preparat perquè tu hi siguis,
doncs, queda't, per favor, i no te'n vagis.
Digue'm si te'n recordes: necessito
unes paraules amb la clara i fonda
veu de l'absència per preguntar-te
pel teu fugaç triomf sobre el *mai més*.
Però calles, descansas al passat,
aquest llit de tristesa fulgurant.

I així has anat tancant-te en la poncella
de la fosca durant aquests vuit mesos,
fins que ara, horroritzada per la llum,
sorgeix aletejant la papallona
pàl·lida, furiosa, de la mort.

Però, si estàs morint-te, encara vius,
i faig esclatar l'última alegria
del teu rostre cansat
amb les petites mans entre les meves.
Morir-se encara és viure, em repeteixo.
D'aquest matí d'hivern, amable i tebi,
per favor, no te'n vagis, no te'n vagis.

Margarit, Joan. "Súplica". Joana. Barcelona: Proa, 2002